

Rivieren van Licht

Rivieren van Licht

Een bevrijdende liefdesstroom

Schrijver: The Tatted Alchemist

Coverontwerp: Neo V.

ISBN:9789465461779

© The Tatted Alchemist

Zielsmijmeringen tot hier, en dan verder...

Iedereen verdient de steun van anderen.

Iedereen is het waard om met respect behandeld te worden.

Iedereen zou toegang tot kennis en onderwijs moeten hebben.

Iedereen is gelijk ongeacht etniciteit, sekse, levenspad.

Iedereen verdient het gezien of gehoord te worden.

Iedereen moet altijd een eerlijke behandeling krijgen.

Iedereen verdient waarheid, eerlijkheid en transparantie.

Iedereen heeft het recht op een leven zonder angst voor geweld.

Iedereen zou maximale vrijheid moeten hebben om kansen te verzilveren.

Iedereen is liefde en compassie waard.

Ook jij.

Je kunt jezelf alleen maar beschermen tegen het leven door dood te zijn.

Vreet de beren op die je in de weg staan en doe er een lekker sausje op.

Wie in zijn hoofd leeft, denkt zijn leven voorbij.

Het leven is ademen en gaan, al is het nergens naartoe, gewoon aangenaam onderweg zijn.

Middels vertrouwen zal alles zich ontvouwen.

Handen in de aarde in plaats van handen in het haar.

Wat je poogt te grijpen, duw je weg. Wat je vertrouwt dat komen zal, trek je als vanzelf naar je toe.

Er zijn geen eenduidige antwoorden, er is alleen de waarheid van het hart.

Als je dan al wil navelstaren,
Bedenk je dan hoe het een poort van het universum was.
De verbinding met je moeder die je van,
Haar voeding en zuurstof voorzag terwijl,
Jij nog elders leefde en zij,
Gereedmaakte jouw plek op aarde.

Voor mij is stilte de aanwezigheid van natuurgeluiden en de afwezigheid van menselijke geluiden.
Dat is vrijheid, adem en denkruimte.
Het is het weten dat het ene er is, dat het genieten van het andere intensiveert.
De dualiteit en de afwezigheid ervan, die mix.
Dat is mijn levenselixer.

De tijd die nu aanbreekt is de tijd van het integreren van wat onderweg is geleerd.
Vertrouwen dat het pad zich wijst. Stap voor stap. Je hoeft het einde niet van het begin te zien.
Geniet van het onderweg zijn. Stop. Ruik. Neem een zijpad en keer terug naar de hoofdweg.

Dank de grond voor het dragen, de bomen voor de zuurstof, de vogels voor de zang.

De zon voor licht en warmte, de wind voor streling, de nacht voor voeding, de dag voor kracht.

De planten voor hun pracht, hun knopjes voor de belofte van nieuw leven. Je hart dat het voor jou klopt.

Dat je er bent, leeft, en je geliefden ook. Dat de natuur er altijd is en zijn eigen koers voortzet.

Onverstoord en totaal niet onder de indruk van de mens, de maatschappij, oorlogen, socials, maar gewoon haar eigen tempo voltrekt en volbrengt, waarom het op aarde is.

Houvast, evenwicht, het non-duale, de natuur is.

Mensen denken vanalles nodig te hebben, de natuur weet exact wat nodig is.

De basiselementen, verder niks. Die zijn er altijd. Overvloed is de 'natuur'lijke staat van zijn.

De mens heeft zichzelf van zijn eigen natuur verwijderd en is daardoor gaan geloven in zijn eigen gecreëerde leugen van afgescheidenheid, de wortel van alle vruchten die niemand smaken.

In werkelijkheid is alles er al, samen met ons is alles wat we nodig hebben geschapen, zodat er nooit gebrek hoefde te zijn.

Voor hij die ziet, is er genoeg. Voor hij die zichzelf verblind met vals licht, is er enkel tekort.

Hij die luistert is stil, vertrouwt, weet. Hij die niet horen wil, heeft ruis, is bang, zit vol vragen.

Hij die voelt, berust. Hij die afgesloten is, rent en zoekt.

Als een monnik op black Friday.

Hoe puurder je wordt, hoe lastiger de blinde dove maatschappij. Alles raast, schreeuwt, draait, giert.

Ik sla het gade en verwonder me.

Iedereen steekt een hand uit om je in de chaos te trekken, maar wanneer je een hand uitsteekt om hun de rust in te trekken, vinden ze het te 'intens'.

99% weet nog niet dat je je eigen gedachten niet hoeft te geloven en dat je gevoelens ook geen leidraad zijn, dat je lijf ook niet argeloos alles hoeft te volgen. Die hele samenwerking, die basisprincipes van het leven zijn ze nog geheel vreemd.

Hoe word ik nu geacht fatsoenlijk en naar bevrediging te communiceren en relateren met zij die bang zijn om alleen te zijn met zichzelf?

Daar begint toch alles mee? Je hebt de reis naar aarde alleen gemaakt, en je gaat ook met alleen jezelf weer terug.

Die weerzinwekkende attachment aan al het vergankelijke stoot me onwijs af. Het is ook uit diezelfde bezit illusie, waar al het lelijks uit geboren wordt.

Controle, afgunst, hebzucht, afgescheidenheid. Vanuit alleen/samen tijd met de natuur terug de bewoonde wereld in om deel te nemen aan dingen die de 'levensvreemden' vinden hoe ze horen, laat mijn ziel armoede lijden. Het voelt ergens identiek aan mijn bijna dood ervaringen.

Van eenheid, sereniteit en puurheid naar schreeuwende afgescheidenheid en dualiteit. Het vervelendste eraan vind ik de dwang, de omklemmende verwachting eraan mee te moeten doen. Wil je dat niet, ben je niet goed wijs en moet je kop eraf.

Ik hou niet van verdrinken in woordensoep.

Praten om het praten is als bezig zijn om het bezig zijn. Hopeloos.

Ik hou van hoopvol. Het leven is namelijk precies dat. Vol hoop.

Eerbied voor wat is, veranderd alles.

Het maakt bedachtzaam, weloverwogen, ware aanwezigheid. Aandacht.

Met je volle hart, ziel, zaligheid.

Overgave, zonder terughouden.

Geven, zonder iets aan zelf af te doen.

Overvloed, stromen vanuit volle beker.

Een bron van de bron.

Elk leven dat ten volste geleefd wordt, kost een prijs.

Alleen hij die het risico neemt, wordt meester van zichzelf.

Goden komen vaak in een dierlijke vorm.

Van de natuur leer je geduld en perfecte timing.

Die toont zich vanzelf, wanneer alles samenvalt, in vertrouwen, dat kun je niet orkestreren.

Al die onzichtbare draadjes, nodige stappen. Alleen vanuit de stem in je hart gehoor geven en trouw wachten (of handelen).

Leer anders met je lichaam omgaan.

Maak het net zo heilig als je nee.

Wanneer het spreekt, eer het.

Woorden zijn als klinkende cymbalen.

Schel en leeg.

Uit de stilte spreken rake zaken.

Uit het zijn vertellen waarheden.

Non-verbaal is de universele taal.

Louteringsproces vervolgt zich.

De leugen van afgescheidenheid verwatert.

Het eenheidsbesef met het heelal en de natuur.

Verdiept en ontvouwt.

Het leven vraagt om leven,

Met alle glans en rafelranden.

Niets menselijks moet een mens vreemd zijn.

Dichter bij zelf is dichter bij de ander.

Paradoxaal is de taal van non-duaal.

Geen interesse in praten met tweeden over derden.

Ik leef zelf verhaallijnen van een multitude.

Van stapjes naar schaatspassen.

Wie trouwer is aan zijn zelf, wordt vanzelf betrouwbaarder.

Stilte laat de ruis plaats maken voor mooiere geluiden.

Je kunt je ziel niet uitleggen aan zij die de taal niet verstaan.

Elke full circle is niets anders dan het begin van de volgende ronde.